

ELAF ALI

**KO JE
POMENUO
LJUBAV?**

Preveo sa švedskog
Nikola Perišić

— Laguna —

Naslov originala

Elaf Ali

VEM HAR SAGT NÅGOT OM KÄRLEK?

Copyright © Copyright © Elaf Ali 2021

Published by agreement with Salomonsson Agency

Translation copyright © 2023 za srpsko izdanje, LAGUNA

*Ovo je knjiga kakvu bih volela da sam imala
tokom svog odrastanja.*

*Nadam se da će biti od pomoći drugima
koji se nalaze u sličnim situacijama.*

Prolog

SEDIM ZA STOLOM u svojoj sobi i radim domaći zadatak iz matematike, i teško mi je da se koncentrišem, jer je matiš postao znatno teži u sedmom razredu. Moja tri godine mlađa sestra Lea, s kojom delim sobu, leži u svom krevetu i čita knjigu. Izgleda da je zabavna, jer se tu i tamo nasmeje. Razmišljam o tome da odem odatle i sednem za trpezarijski sto, mada ni tamo neću imati mira, pošto mama i tata gledaju televiziju u dnevnoj sobi, a nema zida između.

Dok se ja naprežem da rešim poslednji zadatak, čujem kako kućni telefon zvoni. Čujem tatu kako se javlja u dnevnoj sobi. Govori švedski, i pitam se ko je. S većinom rođaka i prijatelja razgovara na arapskom, a državne ustanove ne zovu tako kasno uveče. Mogla bi da bude moja najbolja drugarica Ester, jer me ona često zove, ali tata mi tada uvek odmah donese telefon. Izgleda da je sa druge strane neko koga tata ne poznaje, jer podiže glas, kao onda kada nešto ne razume ili je uznemiren.

Hvata me panika. Znam ko je. David. Momak sa *Lunarstorma*,* s kojim sam se dopisivala neko vreme i koji mi je

* Nekadašnji švedski sajt za društveno umrežavanje namenjen tinejdžerima, radio je od 2000. do 2010. godine. (Prim. prev.)

na kraju iskamčio kućni broj telefona jer je toliko želeo da mi čuje glas. Nije trebalo da mu ga dam, znala sam da je to rizično. Ali moljakao me je toliko puta da na kraju više nisam mogla da se odupirem. Želela sam samo da budem kao i svi drugi trinaestogodišnjaci, iako znam da to nisam – osim možda spolja i u očima drugih, ali ne i u stvarnosti.

Čujem tatine odlučne korake u plastičnim papučama. Dolazi do naše sobe i silovito otvara vrata. Oči su mu razrogačene dok maše bežičnim telefonom. U početku jedva uspevam da razaznam šta mi više. Ipak, razumem. Dogodilo se ono što nije smelo da se dogodi: neki nepoznat momak je zvao telefonom i pitao za mene.

„Ko to želi da priča s tobom u osam sati uveče?“, viče tata. „Ko?!“

Krajičkom oka vidim kako se Lea sklupčala u krevetu, trudeći se da bude nevidljiva.

„Ne znam“, odgovaram tiho, nadajući se da David neće čuti koliko preplašeno zvučim.

„Ne laži. Je li to neki momak s kojim se viđaš?“, viče tata, a lice mu dobija krvavocrvenu boju. „Kurvo bedna.“

Ja sam inače snalažljiva i brza na jeziku, ali sam sada zamenela. Ne uspevam da izustim ni reč. Kada se tata ovoliko razbesni, retko postoji išta što ja ili neko drugi može da učini da ga umiri. Ali nikada me ranije nije nazvao kurvom.

Čujem kako moj stariji brat Jusef otvara vrata svoje sobe. Kada nam je prišao, zadržavam dah, toliko se bojim onoga što bi mogao da kaže. Hoće li me i on izgrditi? Biram da pogledam u njega, iako me obuzima stid u susretu s njegovim pogledom.

„To je moj drug iz razreda na telefonu. Ja sam mu rekao da pozove i traži Elaf. Treba mu pomoć oko domaćeg iz švedskog, a ona je u tome bolja od mene.“

Tata izgleda kao da mu je poverovao, ali ipak prekida vezu. „Ne smeš nikad da kažeš nekom momku da je pozove. Nema veze šta je u pitanju. Jesi li razumeo?“

Jusef klima glavom, a ja se usuđujem da odahnem. Čudim se koliko je brzo uspeo da se doseti te korisne laži. I zahvalna sam mu što je stao na moju stranu.

Kada se tata smirio, a brat ponovo otišao u svoju sobu, razmišljam o tome kako se nikad više neću usuditi da razgovaram s nekim momkom. Ko zna kako je to veče moglo da se završi. Imala sam sreće.

Sledećeg puta je možda neću imati.

**Prvi
deo**

Prvo poglavlje

OSEĆAM U VAZDUHU da je dan poseban, osećam to još otako sam se probudila. April je 1996. godine i nedavno sam napunila devet godina. Za promenu, kod kuće je tiho. Lea i dalje spava u krevetu pored mog. Nas dve spavamo u dnevnoj sobi, pošto u stanu postoje samo dve spavaće sobe. Jusef i moj najstariji brat Malik spavaju u svojoj sobi, i jedva čujem njihovo hrkanje kroz zid. Vrata mamine i tatine spavaće sobe su otvorena. Oni nisu tu. Ustajem iz kreveta i pažljivo se šunjam do kuhinje, da ne probudim Leu.

Na trpezarijskom stolu se nalazi cedulja ispisana tatinim rukopisom, piše da treba da odemo kod Margit, naše komšinice. Margit zovemo našom rezervnom bakom, pošto svaki put kada peče buhtle sa cimetom dođe kod nas s punom korpicom, kupuje nam rođendanske poklone i govori nam kako su nam njena vrata uvek otvorena ako želimo malo da promenimo okruženje. S vremena na vreme idem tamo, jer trosoban stan ume da postane prilično tesan kad u njemu živi šestoro.

Navlačim papuče na noge i izlazim u hodnik u potkrovlju. Kucam na Margitina vrata, odmah uz naša. Ona otvara

sa širokim osmehom. Ima viklere u prosedoj kosi, i jednu od onih svojih lepih haljina na preklop koja joj dopire do kolena. Kao i obično, u njenom stanu se oseća kako nešto lepo miriše iz rerne.

„Zdravo, Elaf“, kaže.

„Gde su mama i tata?“, pitam je.

„U bolnici su“, odgovara mi ona. „Tvoja mama je noćas imala trudove, pa mislim da ste dobili batu ili seku.“

Osećam kako mi se koža na celom telu ježi.

„Po podne idemo tamo da ih posetimo“, nastavlja Margit.

„Ali pre toga treba da vas sve pošaljem u školu.“

* * *

Dan se otegao i časovima nema kraja. Nastavnica Eva piše i piše po tabli, dok meni ni najmanje ne smeta škripa krede, jer u mislima sam u porodilištu. Nisam u stanju da mislim ni na šta drugo osim na bebu koju ću uskoro upoznati, moju novorođenu sestricu koja sad leži tamo i čeka da nas upozna, ili tačnije rečeno, ona i ne zna da postojimo, ali uskoro će to saznati. Trebalo je da se sa Margit i ostalo troje odvezem tamo, u Kristijanstad. Već je i to avantura. Mi živimo u Fjelkingeu, a to je seoce nadomak grada, sa samo hiljadu i petsto stanovnika.

Pošto je čitava večnost prošla u iščekivanju, časovima je najzad došao kraj.

„Sutra ćemo imati diktat, vidimo se“, rekla je Eva, a ja sam se već u sledećoj sekundi našla ispred učionice.

Sačekala sam ostalo troje, pa trčimo kući. Što brže trčimo, to ćemo brže upoznati novog člana naše porodice. Margit je već spremna, i pošto smo ostavili naše rančeve kod kuće, krećemo ka njenom belom autu na pošljunčanom parkingu.

Pošto smo stigli u bolnicu, pratimo table sve do porodilišta. Pitamo u kojoj sobi leži mama, pa nas jedna medicinska sestra vodi tamo. Margit čeka ispred, a mi deca ulazimo.

Onda je odjednom ugledam. Moju majušnu sestricu. Malo je crvena, ali i mnogo slatka. Mama i tata nam se široko osmehuju. Moja porodica je sada kompletna. Mama, tata, stariji brat broj jedan, stariji brat broj dva, ja, mlađa sestra broj jedan, a sada i mlađa sestra broj dva.

U tom trenutku nemam pojma da je to jedan od poslednjih srećnih trenutaka koje ću provesti zajedno sa svojom porodicom u godinama koje slede. Jer u mom životu će se sledeće godine dogoditi obrt posle kog više nikada ništa neće biti isto.